

Zombies horen goedkoop te zijn, het is deel van hun charme

Ewoud Ceulemans zet de blik op oneindig.
Vandaag: *Trizombie*.

Ha, woordmopjes - voor de gemiddelde vader is het een snelweg met de rollende ogen van partner en kroost als bestemming, voor Steven Degryse, beter bekend als cartoonist Lectrr, was het een autostrade richting een tv-programma. Hij kletste de woorden 'zombie' en 'trisomie' door elkaar, en op de één of andere manier wist hij de VTM-bonzen ervan te overhalen hun portefeuille open te trekken voor een zombiereeks met acteurs met het syndroom van Down in de hoofdrol.

Het is een pitch waar ik graag bij was geweest - ik stel me voor dat hij al knipogend z'n mopje maakte, waarop meneer of mevrouw VTM zo heftig met de ogen rolde dat Lectrr van dat moment gebruikmaakte om de VTM-visakaart te ontfutsele. Ping, *Trizombie* was geboren.

Nu doet de eerste aflevering niet vermoeden dat er monsterlijke budgetten tegen *Trizombie* werden aangesmeten, en gelukkig maar. Zombies horen goedkoop te zijn, het is deel van hun charme - we houden allemaal meer van *Night of the Living Dead* (productiebudget: 125.000 dollar) dan van *World War Z* (productiebudget: 190 miljoen dollar). Lectrr, co-scenarist Lars Damoiseaux en regisseur Bob Colaers omarmen die traditie, met schokkerig camerawerk en een lage beeldkwaliteit.

Ook bij de speelduur van de afleveringen - 15 minuten - en bij de premisse van *Trizombie* is voor de basisoptie gekozen: er waart een nieuw virus door de wereld dat "aanvallen van agressie en wraakzucht" veroorzaakt, zoals we tijdens een nieuwsuitzending in de eerste aflevering horen, maar mensen met trisomie-21 - ook bekend als het syndroom van Down -

blijken immuun. Het is hét kenmerk dat *Trizombie* onderscheidt van de andere ondode spelerei die de film- en tv-geschiedenis rijk is. Verder lijken Lectrr en zijn co-makers de vaste ingrediënten van het genre met plezier te omarmen.

Het maakt meteen ook dat niet iedereen *Trizombie* even verantwoord zal vinden - je kunt je de belerende vingertjes over het opvoeren van mensen met down vanzelf wel inbeelden. Er kwam al kritiek op *Down the Road* - "te eenzijdig romantiserend" - en nog niet zo lang geleden castte theatermaker Milo Rau acht acteurs met down in een bewerking van Pasolini's *Salò, of de 120 dagen van Sodom*. Het zijn deels dezelfde acteurs, van het Turnhoutse Theater Stap, die schitteren in *Trizombie*. De flamboyante Gitte Weins mag overigens ook *Down the Road* op haar cv schrijven en eist ook nu met veel plezier en panache de spotlights op.

GRUWELIJK GRIEZELIG

De belerende vingertjes zullen dan ook niet wijzen op de durf en eigenzinnigheid van een programma als *Trizombie* - het soort durf en eigenzinnigheid dat in het vaak al te brave Vlaamse tv-landschap zelden viraal gaat, helaas. Zoals Joost Vandecasteele met *Generatie B* een geflipt programma maakte dat niets te zoeken heeft in lijstjes met kijkcijferrecords, maar wel een verhongerende niche aan tv-kijkers van een broodnodige maaltijd voorzag, zo zal ook *Trizombie* vast wel zijn publiek vinden. Want hoe klein ook, er bestaat vast een publiek voor een goedkoop gruwelijke griezelreeks waarin mensen met down de helden zijn.

Nu te zien op VTM GO.